

den engang har givet Nøt til at bestemme Ydelsesmaaden for bestandig, maae nu ikke længere yde paa den Maade, men de skulle yde paa den anden af dem forfaste Maade. At der kan skee Forandringer, naar Beneficiaren og Yderne ere enige, og Regjeringen approberer det, samt at der kan skee Forandring under Vacance, naar Yderne begjære det og Regjeringen indrømmer det paa den endnu ikke bestilte Beneficiars Vegne, indseer jeg; men at Forandringen kan skee mod Ydernes Villie, at de altsaa kunne tvinges til at forandre bestaaende Contracter, det indseer jeg ikke. Deres Villigelse maa efter min Mening indhentes. Jeg er enig med den ærede 3die Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Clausen) i, at der indrømmes Ministeren en altfor stor Myn- dighed i Overgangstiden, i Særdeleshed ved en Paragraph, som jeg ikke lagde Mærke til, at han fremhævede, nemlig § 9, hvor det hedder, at Ministeriet er be- myndiget til altid at ordne et vacant Embedes Lønningsforhold overeensstemmende med denne Lov, ligesom ogsaa at anvende indtil $\frac{3}{4}$ af det Beløb, der efter Fradrag af det fastsatte Til- fud til Embedet indvindes for Lønningsfonden, for dermed at forbedre de Embeder, hvis Netto- indtægter ikke udgjøre deres Normalsum. Der er aldeles ikke givet nogenformelt Regel; der er ikke sagt, at han først skal forbedre Embe- derne af den laveste Klasse, og dernæst af næst- laveste Klasse o. s. v. Det er givet ham frit at forbedre hvilketformelt Embede af hvilken- somhelst Klasse. Vil det ikke være en Følge deraf, at Ministeren vil blive oversvømmet af Ansøgninger fra Geistlige, hvis Embeder ikke naae Normalsummen og som sidde under de gamle Villkaar, om at det maatte blive dem, som nærmest maatte komme i Betragtning, og vil det ikke være urigtigt, at der ikke findes faste Regler at gaae efter. Jeg maa endelig, og det er den sidste af mine Indvendinger, gjøre opmærksom paa, at Størstedelen af den Gavn, som Loven kan stiftte, kunde, som den ærede 3die Landsthingsmand for 1ste Areds (Clausen) hittede, opnaaes paa en meget lempe- ligere Maade, naar der bestemtes, at naar Kald bleve ledige — der overgik en vis Sum — der ikke maatte tages altfor knapt, for at den

Klage ikke skulde opstaae, at det ene Sogns Befolkning maatte afgive formeget til Fordeel for fremmede — at der da afdroges en vis Sum derfra for at tilfalde de mindre Kald efter visse bestemte Regler. Dette var vel alle- rede foreslaaet af den ærede Minister ved den forrige Lønningslov; men der var ingen Regel givet, hvorefter man skulde gaae; det var sat aldeles ubestemt, og derfor maatte jeg være derimod.

Uagtet alle disse Tvivl, som have reist sig hos mig mod den foreliggende Lov, har jeg dog, idet jeg atter og atter har betragtet den, ikke kunnet Andet end finde mig velvillig stemt mod den; thi det er ganske piensynligt, at den er udgaaet fra en sjelden Forening af Omhu for Kirken og Stræben efter at komme Tidens Forbringer imøde; det er ikke ofte, at disse to Egenstaber findes forenede, jeg finder dem forenede i det foreliggende Lovudkast. Jeg har tillige ikke kunnet skjule for mig selv, at dersom man fra Kirkens Side vilde møde en- hver, endog saa den meest velvillige Bestræbelse af Regjeringen for at ordne disse Forhold med Protest og Tilbagestøden, vilde man udsette sig for, at den længe tilbageholdte Strøm een- gang pludselig brød igjennem og bortskyllede det, som man ikke i Tide havde villet ordne. Jeg finder, at det foreliggende Lovforslag har store Fortrin; men det gjør mig unægtelig no- get forlegen, at disse Fortrin netop ere de samme, som de to foregaaende ærede Talere have betegnet som Mangler. Smidertid, det er jo Pligt for Enhver af os at udtale sin fuldeste Overbeviisning, og ligesom jeg med Algtelse har hørt, hvad de to foregaaende ærede Talere udtalte, saaledes skal jeg ogsaa frit hltre min Anstuelse. Jeg anseer det for et stort Gode ved det foreliggende Lovforslag, at det ikke paa byder Salg af Præstegaardsjorder — jeg maa bede det ærede Thing vel at for- staae mig, jeg nægter ikke, at der gives mange Præstegaarde, der have et urimelig stort Jord- tilliggende; jeg nægter ikke, at der kan være et nationaløkonomisk Tab derved, fordi, som den ærede Minister udtalte, vi Præster vel ikke mere gaae foran, men kun følge bagefter med Hensyn til vor Driftsmaade. Men jeg billiger aldeles, hvad den ærede Minister i denne Sen-